

[Korsgaard.]

det skulde man vove at gøre i et privat Foretagende!

I det hele taget maa jeg sige — og hermed forlader jeg Smaatingene —, at det, man i Henseende til Postringer gør fra Statens Side i Retning af at føre til Indtægt paa Driften Ting, som rettelig hører hjemme under Formueparagraffen, er, som jeg allerede havde Lejlighed til at udtale mig om ved Tillægsbevillingslovforslagets første Behandling, horribelt.

Man vil erindre, at jeg i Modstrid med, hvad der er Sædvane, tog Ordet ved første Behandling og fremsatte nogle, jeg tør nok sige ret kritiske Bemærkninger. Fra Venstres Side sagde man den Gang, at det var urimeligt at tage Ordet nu, idet man ikke kendte Tingene tilstrækkeligt til Bunds til, at man med Nytte kunde foretage en Diskussion. Nu vil jeg i denne Forbindelse gerne sige, at jeg tror ærligt talt ikke, noget Finansudvalgsmedlem vil paastaa, at vi siden den Dag er blevet synderligt klogere, end vi kunde blive straks ved at læse Tillægsbevillingslovforslaget igennem. I det hele taget er vi ved at glide ind i en Situation, som jeg gød vide, om Parlamentarismen kan holde til. De paagældende Fagministre, in casu Finansministeren, er snart sagt aldrig hjemme, og vi har som fungerende Finansminister Handelsministeren. Nu ved vi alle, at det kan være svært nok som Finansminister at være inde i Tingene, og lettere bliver det ikke, naar man ved Siden af det lille Ministerium, som hedder Handelsministeriet, har et andet ikke mindre Ministerium, som hedder Finansministeriet. Vi kan derfor være nogenlunde sikre paa, at saa kan man i hvert Fald ikke være inde i Tingene. Vi har altsaa i disse Forhandlinger staaet overfor ikke at have den rette Mand at forhandle med; en Gang imellem har han været hjemme paa en Lyntourné og gaar straks bort igen. Jeg synes, at dette ikke i Længden bør kunne vedblive at finde Sted. Om den højtærede Finansministers Nærværelse et andet Sted i øvrigt er vigtigere end her, skal jeg lade være usagt, men jeg synes oprigtigt talt efterhaanden, det er usømmeligt, at vi her foretager den ene Finansbehandling efter den anden, og saa har vi ikke Finansministeren hjemme. Saa maa en anden Mand overtage Styret fast, saa vi har en at holde os til.

Jeg maa gentage mine kritiske Bemærkninger fra første Behandling, der ikke i mindste Maade er afsvækkede gennem den Forhandling, der har fundet Sted nu, og jeg tilføjer yderligere, at de af det ærede

Medlem Hr. Pinholt fremsatte Bemærkninger fuldt ud støtter, hvad jeg sagde ved første Behandling, at den Opstilling, der viser, at der, naar vi lægger Finansloven og Tillægsbevillingsloven sammen, saa nogenlunde skulde være Balance, er ganske urigtig. Det er, som det ærede Medlem Hr. Pinholt sagde i Dag, og som jeg selv sagde ved første Behandling, ganske urimeligt, at man skal have Lov til at overføre Kursdifferencer, som aldeles ikke er naaet i Løbet af de senere Aar, men hvis Indgaaelse er fremkommet for en hel Række Aar siden, til Indtægt nu. Man kan vanskeligt tænke sig, at man kan have liggende nogle Millioner — naturligvis kun regnskabsmæssigt, jeg gaar ud fra som givet, at de indgaar i den almindelige Kassebeholdning —, og man saa virkelig tror, at man med nogen som helst saglig Begrundelse skulde kunne tillade sig at overføre disse Millioner til Driften. Det er saa forfærdende, som noget kan være, og bedre er det ikke, at de saakaldte Kriselaan til Landbruget er opført som Formueudgift ganske paa tværs af det, man gjorde Aaret i Forvejen, hvor man dog havde en Indtægt paa Formueparagraffen, der nogenlunde svarede til den Udgift, her er Tale om. Alle vil ogsaa vide, at Kriselovene gik ud fra, at man skaffede Adgang til den samme Indkomst som den Udgift, der vilde blive en Følge af Kriselovene.

Jeg maa altsaa sige, at det Værk, her foreligger, visende tilsyneladende Balance, er saa bundurigtigt, som noget kan være, og jeg maa i Tilknytning til, hvad det ærede Medlem Hr. Pinholt sagde, henstille med Hensyn til kommende Tider, at vi i alt Fald maa faa en ærlig Opstilling. Jeg maa ogsaa som det ærede Medlem Hr. Pinholt gentage, at da den nuværende Finansminister kom til, var han saa voldsom kritisk overfor den tidligere Finansminister Hr. Neergaard, men det, som Hr. Bramsnæs gennem den forelagte Balance viser af Uærlighed, overgaar saa langt, langt det, som Hr. Neergaard undlod at vise os.

Povlsen: Jeg skal tillade mig at anbefale, at man stemmer imod det af Mindretallet under Nr. 263 stillede Ændringsforslag vedrørende Københavns Byrets Fond. Det paagældende Mindretal ønsker ikke, at denne Fond ophæves, og dens Kapital paa i alt 899 000 Kr. opføres paa § 26, saaledes som den højtærede Finansminister har foreslaaet. Denne Fond har imidlertid ikke mere nogen særlig Op-gave, idet de Interesser, den hidtil har vare-